

[Aase Olesen]

motiverne kunne være til denne sag. Det var faktisk derfor, jeg rejste spørgsmålet. Det var for at få hr. Wilhjelm til at tage afstand fra dem. Det har jeg noteret mig, og det er jeg glad for.

Hr. Wilhjelm siger, at vi kan diskutere ord, og hvad ord betyder – det er rigtigt. Han indrømmer i hvert fald, at han har sagt, at dette er et spørgsmål om prestige. Jeg ved ikke, hvis prestige der er tale om, men jeg kan i hvert fald melde fra for mit eget vedkommende. Jeg er selvfølgelig kun én ud af 179. Det er samtidig en kommentar til noget, hr. Stubkjær Pedersen sagde meget tidligt, at problemet med denne sag skulle være, at 179 medlemmer skulle indrømme, at de havde taget fejl. Her må jeg virkelig melde fra. Hvad skulle der dog være af problem i det? Skulle vi ikke herfra kunne indrømme, at vi har taget fejl, hvis vi har taget fejl? Det er faktisk sket før. Jeg kan slet ikke se, at man kan komme med sådan en påstand. Jeg går ud fra, at det er det, der også ligger bag ved hr. Wilhjelm's tale om prestige. Jeg tror ikke, at nogen i udvalget til valgs prøvelse lider af den slags fornemmelser.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Hr. Glistrup har jo sat sig uden for hele debatten og vist, at han er aldeles skrupellos. Først ville han hævde, at partilistesystemet skal føre til valg af nummer ét, selv om den pågældende var den, der fik det laveste antal stemmer, og nu hævder han, at det alene er det pågældende partis ansvar, om de rigtige bliver valgt. Jeg mener, det må være tilstrækkeligt til, at man kan bedømme lødigheden i det.

Hr. Tastesen nævner, at det var naturligt at spørge SF. Det bestrider jeg ikke – det er da meget naturligt – men jeg synes, det er pinligt, at der ustandseligt skal pukkes på, at det ligesom var SF, der traf afgørelsen for hr. Tastesen og for socialdemokratiet. Det må man lade være med, hvis man har erkendt, at man har det samme ansvar som alle andre i den sag.

Fru Aase Olesen var glad for, at jeg nu tog afstand fra insinuationer. Det har jeg da gjort hele vejen igennem. Jeg er ustandselig i de fem måneder blevet spurgt af journalister, hvilke motiver jeg troede der lå bag, og har

hele tiden afvist at gå ind på det og sagt, at jeg tog afstand fra, at man prøvede at lægge odiose motiver bag det, man har gjort både i indenrigsministeriet og i folketinget og i SF. Men det er rigtigt, at jeg i sidste fase har sagt – det begrænser mine insinuationer sig til – at når intet af det, der er gravet op, gør indtryk, når det viser sig, at praksis var anderledes i 1945, når det viser sig, at den blev ændret i 1973, når det viser sig, at det ene og det andet og det tredje og endnu flere ting, end jeg har nået at remse op i resumeet i bemærkningerne til beslutningsforslaget, overhovedet ikke gør indtryk på de fleste af de partier, der bandt sig den 22. december 1981, så har jeg svært ved at se, at det kan skyldes meget andet end prestige.

Jeg vil godt tilføje, at det har været en forbløffende oplevelse for mig at se medlemmer, jeg kender for deres soberhed og deres anstændighed og hæderlighed – jeg tillægger dem ikke nogen som helst motiver, det er blot en konstatering – forfalde til baglogskab og efterrationalisering i denne sag. Jeg kan konstatere, at det f.eks. er blevet hævdet af fru Aase Olesen, at hun om aftenen den 22. december 1981 blev orienteret om, at man brugte en anden praksis i 1945, og er blevet orienteret om, hvorfor man ændrede den praktisk i 1973. Jeg tror, fru Aase Olesen mente det alvorligt, men det er en efterrationalisering, for det blev hun ikke, og det er blevet dementeret af udvalgsformanden. Jeg var ikke til stede, men jeg gik ud fra, at det måtte være forkert, for i så fald ville indenrigsministeriet have løjet for os i to måneder. Det viser lidt om, at man har været så for-gabt i, at man én gang har taget stilling, og den skulle ikke ændres. Det har jeg kaldt afgørelser, der blev bestemt i nogen grad af prestige.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det er klart, at når man flere måneder efter giver sig til at diskutere, hvad der er sagt hvornår, så kan der opstå erindringsforskydninger. Det ved i hvert fald alle dommere og jurister alt om. Det, vi har diskuteret i udvalget, var, om det klart var fremgået, at der var hul i loven, og derefter også, om vi faktisk havde fået at vide, at man havde administreret anderledes i 1945. Jeg er blevet belært